

ΛΑΟΣ: το κόμμα του Θεού

Το κόμμα που “ήρθε για να μείνει”

Εκείνες τις κρίσιμες ημέρες του Νοεμβρίου που μαγειρευόταν η κυβέρνηση εθνικής ενότητας, η αριστερά του τόπου μας έκανε με αξιοσημείωτη άνεση δηλώσεις που πιθανόν οι ιστορικοί του μέλλοντος να καταγράψουν με μπόλικες δόσεις θυμηδίας. “Η κυβέρνηση Παπανδρέου έπεσε κάτω από την πίεση των λαϊκών κινητοποιήσεων”, δήλωνε ο Σύριζα. Λίγες μέρες μετά, στις συναντήσεις των πολιτικών αρχηγών στο προεδρικό μέγαρο προς αναζήτηση του νέου σχήματος εξουσίας και την “παταγώδη” αποχώρηση του Καρατζαφέρη, η γγ της Κ.Ε. του ΚΚΕ έλεγε: “Καλά να πάθει! Δεν θα του έδιναν υπουργείο, γι’ αυτό κι έφυγε”. Τελικά και υπουργείο πήρε το ΛΑΟΣ και η νέα κυβέρνηση κάθε άλλο παρά μοιάζει με νίκη του λαού ή “φαρσοκωμωδία”. Αυτό βέβαια κι ο χουν παράει χαμπάρι κι οι πέτρες.

Δεν θέλουμε να πούμε ότι η αριστερά του κράτους αδυνατεί να δει προς τα πού γέρνει η πλάστιγγα. Είναι γι’ αυτό το λόγο που ψάχνει να βρει έναν ρόλο και μια αιτία ύπαρξης σε μια εποχή που τα αφεντικά αυτού του τόπου σκοπεύουν να επιστρατεύσουν όλες εκείνες τις εφεδρείες που θα τους εγγυηθούν την όσο και λιγότερη για πάρτη τους αναίμακτη διαχείριση της κρίσης και την πιο επώδυνη για την πάρτη μας. Σε αυτές τις εφεδρείες η αριστερά δεν δείχνει να έχει θέση. Όχι φυσικά επειδή είναι επικίνδυνη. Κάθε άλλο, ο ιστορικός της ρόλος για τη δεινή θέση των εργατών και των εργατριών υπάρχει και έχει αναλυθεί εδώ και πολλά χρόνια, στην περίοδο μάλιστα που το κράτος-σχέδιο ή το κράτος της προσόδου ήταν ο στυλοβάτης της καπιταλιστικής ομαλότητας και είχε στο dna του εγγεγραμμένη την αριστερά. Στην τωρινή όμως συγκυρία, όπου δεν υπάρχει απειλητικό εργατικό κίνημα να μεσολαβηθεί, ο ρόλος αυτός τίθεται εν αμφιβόλω. Το κράτος της προσόδου λοιπόν μας τελείωσε και προς αναζήτηση του νέου σχεδίου, άλλες είναι οι δυνάμεις που πρέπει να μπουν στην εμπροσθοφυλακή. Έτσι από πλευράς μας βλέπουμε τη συμμετοχή του ΛΑΟΣ σε τούτη την κυβέρνηση, παρότι δεν υπήρχε η ανάγκη για τις ψήφους των βουλευτών του. Ούτε από σπόντα, ούτε ως νέα σκέτα νταραβέρι κάποιων υπουργείων, ούτε για να δοθεί απλώς η εντύπωση ότι δεν πρόκειται για δικομματική συνεννόηση. Αλλά ως επιστράτευση μιας συγκεκριμένης μερίδας του βαθέως κράτους που φιλοδοξεί “να μείνει”. Γιατί αυτό το βαθύ κράτος (της εκκλησίας, της ΕΥΠ και μερίδας της ελληνικής αστικής τάξης), το βαθιά αντικομμουνιστικό και εθνικόφρον, είναι που εκφράζει (όχι αποκλειστικά βέβαια) το ίδιο το κόμμα που λέγεται ΛΑΟΣ.

Θα χρειαστεί να ανατρέξουμε εν τάχει στην ιστορία αυτού του κόμματος, στο παρελθόν του αρχηγού του, στην μεθοδική του άνοδο στα πολιτικά πράγματα, με σκοπό να φωτίσουμε τις βαθιές εκείνες δυνάμεις που εκφράζει, που κάθε άλλο παρά το καθιστούν κόμμα περιθωριακό ή δεξαμενή γραφικών ακροδεξιών και μόνο. Παρότι το έργο αυτό ανήκει στο πεδίο της εμβριθούς στήλης “σπουδές στο γαλανόμαυρο”, αξίζει να ασχοληθούμε, η αλήθεια είναι κάπως βιαστικά, με το ζή-

τημα ΛΑΟΣ. Κατά τα άλλα, προφανώς και θα επανέλθουμε στη γενεαλογία του με περισσότερη τεκμηρίωση.

70'ς: Χούντα- Στέμμα και μοντέλα-λάιφσταϊλ

Από τα λιγότερο δημοφιλή -προς το παρόν- ζητήματα στους κύκλους των ιστορικών που ασχολούνται με τη χούντα είναι η κατάσταση της ελληνικής κοινωνίας και της ελληνικής οικονομίας την περίοδο εκείνη. Το γεγονός δηλαδή ότι η ελληνική κοινωνία εκείνη την εποχή, αλλά και λίγα χρόνια πριν, μετατρέποταν με γοργούς ρυθμούς σε μία σύγχρονη αστική καταναλωτική κοινωνία. Πράγματι, συνέβαινε το εξής φαινομενικά παράδοξο: από τη μία, το τρίπτυχο αμάξι-σπίτι-εξοχικό (ή αλλιώς δουλειά-καριέρα-ελευθερία κατανάλωσης) έπαιρνε τα πάνω του με πολιτική ομπρέλα από την άλλη το τρίπτυχο “πατρίς-θρησκεία-οικογένεια”. Με άλλα λόγια, η μπανάλ αισθητική των χουντικών εξακολουθεί να κρύβει σε σημαντικό βαθμό τις μεγάλες κοινωνικές αλλαγές που συνέβαιναν σε τούτο τον τόπο και έμεναν να εδραιωθούν στη μετέπειτα περίοδο. Η εμφάνιση νέων επαγγελμάτων, η έκρηξη του εμπορίου έτοιμων προϊόντων (ενδυμάτων, τροφίμων, επίπλων κλπ), η δυνατότητα απόκτησης αυτοκινήτου, σπιτιού, διαμερίσματος, με μοντέρνα έπιπλα και τηλεόραση, όπως επίσης κι ένα νέο λαιφστάϊλ σημάδεψαν εξίσου έντονα την περίοδο εκείνη. Ως ένα βαθμό, αυτές οι αλλαγές αποτυπώνονται μέσα από τις ελληνικές ταινίες της χουντοπεριόδου, ξέρετε εκείνες που αποκλειστικό τους θέμα ήταν οι περιπέτειες ζευγαριών της μεσαίας τάξης με φόντο το διαμέρισμα, τις ταπετσαρίες και τα έπιπλα, και τις βόλτες στην εξοχή με το αυτοκίνητο.

Ο Καρατζαφέρης, με σπουδές στη δημοσιογραφία και τη διαφήμιση και θητεία μπόντι μπίλντερ, ξεπετάχτηκε ως φιγούρα μέσα από την τηλεόραση επί χούντας. Εκτός από τις ραδιοφωνικές εκπομπές, οι χουντικοί του έδωσαν χρόνο στην τηλεόραση να μιλάει για ζητήματα ποδοσφαίρου, για τη μουσική, για τον “Κόσμο της Γυναίκας” κ.ά. Ψυχανεμιζόμενος το πνεύμα της επερχόμενης μιντιακής και καταναλωτικής εποχής, ο Καρατζαφέρης ίδρυσε στους πρώτους μήνες του 1974 εταιρεία παραγωγής ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών προγραμμάτων, παρέα με τη σύζυγό του Παρασκευή, το επάγγελμα “μανεκέν”. Λίγο αργότερα ανοίγει και πρακτορείο μοντέλων, που λανσάρει τις διαφημίσεις του “Γίνε Μανεκέν Τηλεπαρουσιάστρια στο Κέντρο Σπουδών Καρατζαφέρη” μέσα από την εφημερίδα το Ελληνικό Στέμμα, για το οποίο θα μιλήσουμε παρακάτω. Η εκκίνηση όμως του τωρινού αρχηγού ενός ακροδεξιού κόμματος από το πόστο των μίντια, της μόδας και των μοντέλων, από ένα πεδίο δηλαδή ακόμη στα σπάργα και άρα μπροστά από την εποχή του, έχει κατά τη γνώμη μας μεγάλη σημασία για τις ιστορικές καταβολές των μίντια στην Ελλάδα, όπως και στο ποιοι έστρωσαν το έδαφος για την ιδιωτική τηλεόραση στα τέλη του '80 (αρκεί να σκεφτεί κανείς ότι καναλάρες χουντοβασίλικοι υπάρχουν σήμερα κι άλλοι, όπως π.χ. ο Μίνως Κυριακού του ANTI).

Η εφημερίδα *Το Στέμμα της Δημοκρατίας*: το βάπτισμα πυρός για τον Καρτζαφέρη

Μετά την πτώση της χούντας, ο Καρτζαφέρης, παράλληλα με τις μπροστά από την εποχή του επαγγελματικές του δραστηριότητες, εκδίδει, μέσω της εταιρείας ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών προγραμμάτων² που αναφέραμε παραπάνω, την εφημερίδα *Το Στέμμα της Δημοκρατίας* με σκοπό να υποστηρίξει την επάνοδο του Γλιξμπουργκ στο δημοψήφισμα για το πολιτειακό ζήτημα που είχε οριστεί για τις 8 Δεκεμβρίου του 1974. Φυσικά η εφημερίδα μέτρησε δύο μόνο μήνες ζωής και μόλις έξι φύλλα. Το πρώτο φύλλο εκδόθηκε τρεις εβδομάδες πριν από τις πρώτες βουλευτικές εκλογές της μεταπολίτευσης (που έγιναν στις 17/11/1974) και το τελευταίο την επομένη του δημοψηφίσματος που απεφάνθη όχι στον βασιλιά. Το *Στέμμα της Δημοκρατίας* δεν ήταν ακριβώς μια προσωπική πρωτοβουλία του Καρτζαφέρη. Στηριζόταν από στελέχη μέσα από το νεοσύστατο κόμμα της Νέας Δημοκρατίας (που φτιάχτηκε τον Οκτώβριο του 1974 υπό τον Κ. Καραμανλή) και φιλοδοξούσε να εκφράσει τη φιλοβασιλική πτέρυγα της ΝΔ, που έπρεπε να κρατηθεί στρατευμένη στις γραμμές της. Τα στελέχη αυτά της ΝΔ, ανάμεσα τους π.χ. ο Αβέρωφ, επεδίωκαν να γεφυρώσουν τη νέα φρουρά των πολιτικών που έρχονταν στο προσκήνιο παρέα με τον Καραμανλή με τα στελέχη εκείνα που υπηρέτησαν τον κρατικό μηχανισμό από το 1965 μέχρι το 1974. Αυτή την υπηρεσία ανέλαβε ο Καρτζαφέρης εκείνη την εποχή, της συσπείρωσης δηλαδή των κουντοβασιλικών δυνάμεων υπό τη σκέπη της ΝΔ και στο βάθος-βάθος (γιατί όχι;) να εμφανιστεί και ο ίδιος ως γνήσιος εκπρόσωπος των φιλομοναρχικών δυνάμεων στην Ελλάδα. Δεν ήταν εύκολο αυτό το έργο καθώς προσπαθούσε, για χάρη της ΝΔ, να αποφύγει τις όποιες συσχετίσεις με τη χούντα. Οι φιλομοναρχικές από την άλλη παρατάξεις και οι βασιλικές οργανώσεις που εμφανίστηκαν την περίοδο της μεταπολίτευσης ήταν αρκετές και το *Στέμμα της Δημοκρατίας* προσπαθούσε να χτίσει με κάθε τρόπο σχέσεις μαζί τους. Έτσι, μέσα από τις σελίδες της εφημερίδας, από τη μια διαφημιζόνταν τα νέα στελέχη της ΝΔ (όπως π.χ. ο Έβερτ) κι από την άλλη η παλαιά φρουρά του πολιτικού κόσμου, π.χ. τα στέκια των βασιλικών οργανώσεων (τα λεγόμενα “εντευκτήρια”). Η εφημερίδα του Καρτζαφέρη φρόντιζε να προβάλλει και τις τρεις φιλοβασιλικές οργανώσεις της περιόδου, φτιάχνοντας έτσι ένα πρώτο υπόστρωμα σχέσεων για τον ίδιο και τη μετέπειτα πορεία του και απεύθυνση στο κοινό των τηλεοπτικών του εκπομπών. Οι οργανώσεις αυτές ήταν η Βασιλική Ένωση, με ηγέτη το στρατηγό Γεώργιο Κουρουκλή, που καυχιόταν μάλιστα ότι το απόγευμα της Παρασκευής 16 Νοεμβρίου 1973 είχε μπει στο Πολυτεχνείο και είχε μιλήσει με τη συντονιστική επιτροπή του Πολυτεχνείου, λέγοντας ότι υποστηρίζει τον αγώνα τους κι ότι έχει στη διάθεσή του ομάδες κρούσης ικανές να αντιπαρατεθούν με τη χούντα. Η Βασιλική Εθνική Παράταξη, με πρόεδρο τον στρατιωτικό Αλέξανδρο Κουντουρά (γι’αυτόν έχουμε ξεχωριστό απόσπασμα στα πλαίσια μικρά παραθέματα αυτού του κειμένου). Η Πανελλήνια Κίνηση Βασιλευσμένης Δημοκρατίας που είχε ομαδική ηγεσία και γενικό γραμματέα τον αντιστράτηγο ε.α. Σ. Τζανετή. Είναι προφανές πως η μάχη που προσπάθησε να δώσει η Δεξιά αυτού του τόπου με σκοπό να συσπειρώσει όσο το δυνατό το στελεχικό δυναμικό του μετεμφυλιακού κράτους ήταν μια μάχη που είχε τη σημασία της την εποχή εκείνη. Οι νικητές επί μετεμφυλιακού κράτους, οι απόγονοι των ταγμασασφαλιτών, ούτε ευκαταφρόνητοι ήταν ούτε και ο ιστορικός τους ρόλος κατά την περίοδο 1943-1974 ήταν παραγνωρισμένοι. Ωστόσο, ο ίδιος ο Καρτζαφέρης ως πρόσωπο που επελέγη να τους εκφράσει δεν τα κατάφερε ολότελα, δίχως φυσικά αυτή η αποτυχία να του κοστίσει τον αφανισμό από το πολιτικό φάσμα. Και δίχως προφανώς οι άγκυρες που έριχνε προς την hardcore εθνοφοροσύνη να πηγαίνουν άπατες.

Η Έλενα Κουντουρά και ο μπαμπάκας της

ο μπαμπάς Κουντουράς σε βάθρο ολίγον τι γραφικό...

η κόρη όμως... πήγε πιο μπροστά

Η Έλενα Κουντουρά βουλευτής της Ν.Δ. από το 2004 έως το 2007 και πρόσφατα ξανά βουλευτής στη θέση του Δ. Αβραμόπουλου, ξεκίνησε την καριέρα της στη μόδα μέχρις ότου καταλήξει στα έδρανα της Βουλής. Φαίνεται πως στην πολιτική της καριέρα καθοριστικό ρόλο δεν έπαιξε η ομορφιά της όσο το οικογενειακό της δέντρο. Αυτό που είναι λιγότερο γνωστό και δεν προβάλλεται στο βιογραφικό της, είναι ότι ο πατέρας της, ο Αλέξανδρος Κουντουράς, υπήρξε πρόεδρος της Βασιλικής Εθνικής Παράταξης (μετέπειτα Βασιλικής Εθνικής Οργάνωσης), της πιο ισχυρής φιλοβασιλικής οργάνωσης την περίοδο της μεταπολίτευσης, με παραρτήματα στην Αθήνα και την επαρχία και τμήμα νεολαίας. Ο κύριος Κουντουράς δεν είναι τυχαίος. Πρώην υπολοχαγός της ΑΣΔΕΝ (Ανώτατη Στρατιωτική Διοίκηση Εσωτερικού και Νήσων), συνέθεσε επί χούντας μαζί με τον Γεώργιο Καρυδάκη το εμβληματικό “21η Απριλίου-Ελλάς-Ελλήνων-Χριστιανών”. Στο φύλλο του *Ελληνικού Στέμματος* που εξέδιδε ο Καρτζαφέρης δημοσιεύτηκε και η ακόλουθη πρόσκληση της ΒΕΠ: “Η Βασιλική Εθνική Παράταξη ουδεμία σχέση έχει με οιονδήποτε πολιτικό πρόσωπο ή κόμμα. Δέχεται εις τους κόλπους της όλους τους Έλληνας ανεξαρτήτως κομματικής τοποθέτησεως. Γραφεία: Σολωμού 61 - 2ος όροφος”⁶. Για την ιστορία (οι παλιότεροι θα το θυμούνται) στα ίδια γραφεία στεγάστηκε αργότερα και η Χρυσή Αυγή.

80's: Οι βιντεοκασέτες

Με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, ο Καρατζαφέρης, παραμένοντας στους κόλπους της ΝΔ, εγκαινιάζει ένα νέο εγχείρημα. Εκδίδει το TV-Press, ένα “ειδησεογραφικό μαγκαζίνο”, που κυκλοφορεί κάθε δεκαπέντε ημέρες, σε μορφή βιντεοκασέτας για να “σπάσει το μονοπώλιο της κρατικής τηλεόρασης”. Το περιεχόμενο των κασετών αυτό που θα λέγαμε σκανδαλοθηρικό, η μέθοδος αυτή της κρυφής κάμερας και των κοριών, κι όσο για την κυκλοφορία τους, σύμφωνα με τα λεγόμενα του ίδιου του εμπνευστή, ξεκίνησε με πενήντα κασέτες και κατέληξε να διακινεί 50.000 το 1989. Έχει βέβαια ήδη ξεσπάσει το σκάνδαλο Κοσκωτά εκείνη τη χρονιά, και η συγκυβέρνηση ΝΔ και Συνασπισμού (το ΚΚΕ του Φλωράκη μαζί με την Ελληνική Αριστερά υπό τον Λ. Κύρκο) το 1989 αποφασίζει να οδηγήσει τον Ανδρέα Παπανδρέου και μαζί άλλα στελέχη του ΠΑΣΟΚ στο ειδικό δικαστήριο. Ο ίδιος ο Καρατζαφέρης δηλώνει πως ο Μητσοτάκης έφτασε να πει πως “αν δεν ήταν το TV Press δεν θα είχαμε καταφέρει να τουμπάρουμε το ΠΑΣΟΚ”. Και σε αυτή τη δεκαετία, ο Καρατζαφέρης κάθε άλλο παρά βρίσκεται στο περιθώριο του κόμματος, Αντιθέτως, βρίσκεται στην εμπροσθοφυλακή της επικοινωνιακής προπαγάνδας της ΝΔ, παρέα με τον Ελεύθερο Τύπο του Δ. Ρίζου. Στο τέλος δε της δεκαετίας, η ίδια η συγκυβέρνηση ΝΔ και Συνασπισμού ψηφίζει κι έναν άλλο σημαντικό νόμο: την απελευθέρωση της αγοράς της ραδιοτηλεόρασης. Γεγονός που θα επιτρέψει στον Καρατζαφέρη να αποκτήσει το δικό του κανάλι, το Telecity.

90's: Το “παιδί του Μητσοτάκη” ωριμάζει

Μία λοιπόν από τις πρώτες ενέργειες της κυβέρνησης Μητσοτάκη το 1990 είναι να παραχωρήσει στον Καρατζαφέρη άδεια για τηλεοπτικό και ραδιοφωνικό σταθμό. “*Η Ντόρα είναι το φυσικό παιδί του Μητσοτάκη, εγώ είμαι ένα πολιτικό παιδί του Μητσοτάκη*”³ δηλώνει ο ίδιος, συνοδεύοντας κιόλας την Ντόρα και τον Μητσοτάκη στο Καρπενήσι στην προεκλογική εκστρατεία του 1993. Φαίνεται λοιπόν πως παρότι ακροδεξιός, ο Καρατζαφέρης καταφέρνει έναν αρχηγό κόμματος να τα έχει καλά μαζί του. Έχει φυσικά μεσολαβήσει η υπόθεση της μακεδονίας, όπου σύσσωμος ο εθνικός κορμός ξεχύθηκε στους δρόμους, και οι ακροδεξιοί αποδεικνύονται χρήσιμοι κι επίκαιροι. Στο Telecity π.χ. ήδη εργάζεται ο Κ. Πλεύρης για τον οποίο η Καθημερινή αφιερώνει ολόκληρο ειδικό δημοσίευμα (στον “*σπουδαίο πνευματικό άνθρωπο και διαπρεπή αναλυτή που παρουσιάζει κατά τρόπο μοναδικό τις αξίες της αρχαιοελληνικής κληρονομιάς*”⁴). Ταυτόχρονα, τα δικαστήρια καλούν τον Πλεύρη στις 20/4/1992 να καταθέσει ως μάρτυρας κατά των τριών συγγραφέων του βιβλίου “*Τα Βαλκάνια, το Μακεδονικό και η εργατική τάξη*” (της οργάνωσης ΟΣΕ) ύστερα από αυτεπάγγελτη δίωξη του εισαγγελέα σε βάρος τους για διασπορά ψευδών ειδήσεων. Κοντολογίς, στα όξι και πολύ μακρινά μας 90's, η hardcore και light εθνικοφοροσύνη απέδειξαν ότι υπάρχουν, ότι δεν χάθηκαν οριστικά στο χρονοντούλαπο της ιστορίας κι ότι έχουν ιστορικό ρόλο και πολύτιμες υπηρεσίες να προσφέρουν στον τόπο. Μέσα σε αυτή τη συγκυρία είναι που στις βουλευτικές εκλογές του 1993 ο Καρατζαφέρης εκλέγεται για πρώτη φορά βουλευτής της ΝΔ στη Β' Αθηνών.

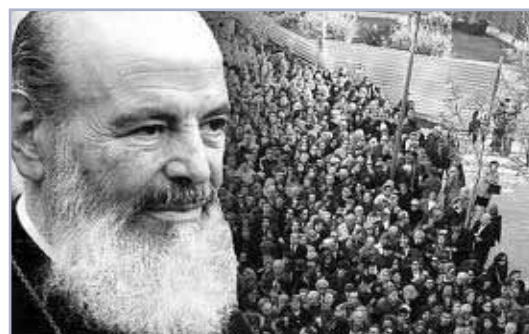
Από εκείνη την περίοδο κι έπειτα το Telecity εξελίσσεται σε βασικό μοχλό συγκρότησης ενός ακροδεξιού ρεύματος στο εσωτερικό της ΝΔ. Στο Telecity αρχίζουν να παρελαύνουν διάφορες διαπρεπείς προσωπικότητες της ακροδεξιάς, όπως ο πάλοι ποτέ εκδότης του Στόχου Γ. Καψάλης με αντικείμενο συζήτησης την “*απομυθοποίηση του Πολυτεχνείου του '73*”, ο χουντικός Παττακός για το ίδιο θέμα, ενώ ο Πλεύρης από την εκπομπή του στο κανάλι ζητάει χρήματα για τη συγκρότηση και τη στέγαση μιας νέας ελληνόψυχης οργάνωσης με το όνομα Ελληνιον. Βασική επιδίωξη είναι η αγορά ενός διώροφου στο κέντρο της Αθήνας κι από τα 22 εκατομμύρια δραχμές που μαζεύτηκαν, ο Πλεύρης επέδειξε υποψήφιο κτίριο στην οδό Μαΐζωνος 32, όπου σήμερα στεγάζεται ξενώνας ψυχικής υγείας της ΜΚΟ Κλίμακα.

Με την εκλογή του Κ. Καραμανλή στην αρχηγία της ΝΔ το 1997, ο Καρατζαφέρης επιδιώκει πλέον να συσπειρώσει την άκρα δεξιά, τους φιλοβασιλικούς, τη Χρυσή Αυγή, τα στελέχη της Πολιτικής Άνοιξης, η οποία δεν κατάφερε να μπει στη Βουλή το 1996 και τα ψωμιά της φαίνονται μετρημένα. Το άνοιγμα αυτό αποκτά το όνομα Νέα Ελπίδα (ακροστικίδα των λέξεων Έθνος, Λαός, Πίστη, Ιστορία, Δικαιοσύνη, Αξιοκρατία) και ο ίδιος εξηγεί το εγχείρημα ως εξής: “*Πρέπει να δημιουργηθεί ένα μπλοκ αντιαριστερών δυνάμεων. Οι Νεοδημοκράτες, η Πολιτική Άνοιξη, οι Χρυσαιγίτες, οι Ε-ΠΕΝίτες, όλοι. Αυτή είναι η προσπάθεια που κάνει η Νέα Ελπίδα. Να στεγάσει όλο αυτό τον κόσμο σ' ένα ενιαίο μέτωπο, με σημαioφόρο βεβαίως τη Νέα Δημοκρατία. (...) Θέλουμε την ίδια συνταγή του 1952 μέχρι το 1972 (...) Ελάτε εδώ σ'*

αυτή τη Νέα Ελπίδα, που είμαστε όλοι εμείς, που είμαστε σαφώς η Νέα Δημοκρατία, ο κορμός, αλλά και σας δεν σας πετάμε. Ελάτε εις την διανομή της εξουσίας. Ελάτε να πάρετε κι εσείς. Θα πάρουμε εμείς τα υπουργεία, πάρτε κι εσείς τη διοίκηση ενός οργανισμού, πάρτε ένα υφυπουργείο”⁵. Προσέξτε εδώ τις αναφορές του αρχηγού: *αντιαριστερές δυνάμεις, η συνταγή του 1952-1972*. Αν κανείς νομίζει ότι επικαλείται τίποτε ιστορικά απολιθώματα, γελιέται τρανά. Ο μετέπειτα αρχηγός του ΛΑΟΣ επικαλείται αντιθέτως εκείνον τον σκληρό, αντικομμουνιστικό πυρήνα του έθνους που ξέρει ότι δεν έπαψε να υπάρχει όλα αυτά τα χρόνια αλλά προβλέπει κιόλας ότι μπορεί να ξαναγίνει επίκαιρος χρήσιμος ξανά. Γι' αυτό άλλωστε και η έκκλησή του πιάνει τόπο.

Το 1998 εκλέγεται ο Χριστόδουλος ως αρχιεπίσκοπος Αθηνών. Ο Καρατζαφέρης έχει στενή σχέση με τον αρχιεπίσκοπο κι αυτή η στενή σχέση είναι σημαντικό εφαλτήριο για την καριέρα του, την αυτονόμησή του και τη μετέπειτα ίδρυση και την επιτυχία του ΛΑΟΣ. Καθώς, ουδείς πρέπει να υποτιμά σε τούτο τον τόπο την ορθόδοξη εκκλησία, τη δύναμή της, τις επιδόσεις της ως χώρου κάλυψης πρακτόρων, ασυλίας φυγόδικων, πλυτηρίου μαύρου χρήματος και ισχυρού εργαλείου άσκησης εξωτερικής πολιτικής. Η σχέση λοιπόν με το βαθύ θείο παρακράτος είναι ευλογία για όποιον πολιτικό θέλει να προκόψει σε τούτη τη χώρα. Και κατάρα για όποιον επιχειρήσει να τα βάλει μαζί της. Προφανώς ο Καρατζαφέρης ήταν από τους ευλογημένους του Θεού.

00's: Η έφοδος στα ουράνια

Το χέρι του Θεού..

Μονή Βατοπεδίου, Μάρτιος 2011: προσκύνημα στον Εφραίμ. Το βαθύ θείο παρακράτος με την πολιτική του εκπροσώπηση

Λίγες μέρες μετά τη διαγραφή του Καρατζαφέρη από τη Νέα Δημοκρατία τον Μάιο του 2000 -διαγραφή βέβαια που ήδη για τον Καρατζαφέρη ήταν αναμενόμενη, μιας και με τη θεία πνοή να του δίνει αέρα στα πανιά δήλωνε πως δεν σκόπευε να ακολουθήσει τη ΝΔ στην πολιτική του μεσαίου χώρου- ανακύπτει το ζήτημα των ταυτοτήτων. Η απόφαση του Προέδρου της Αρχής Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων ότι πρέπει να απαλειφθεί η αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες κινητοποιεί όλο το παπαδαριό και μαζί του ξεκύνονται στους δρόμους χιλιάδες ελληνορθόδοξοι σε δύο συλλαλητήρια που γίνονται στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη το καλοκαίρι του 2000. Ο Καρατζαφέρης αρχίζει να δίνει από τη σχετικά νέα εβδο-

Η ΜΑΒΗ, ο Βορίδης και ο Βρακάς

μαδιαία του εφημερίδα Άλφα Ένα κουπόνια με δηλώσεις συμμετοχής στο δημοψήφισμα που είχαν εξαγγείλει οι ιεράρχες του τόπου για το ζήτημα. Λέγεται ότι μέσω κυρίως αυτών των κουπονιών, ο Καρτζαφέρης έφτιαξε έναν πρώτο κατάλογο των οπαδών του.

Έτσι λοιπόν φτάνουμε στην ίδρυση του ΛΑΟΣ το φθινόπωρο της ίδιας χρονιάς. Συμβολικά, ο Καρτζαφέρης αναγγέλλει με συνέντευξη τύπου στο Ζάππειο την ίδρυση του κόμματος την ίδια ημερομηνία (14/9/2011) που επρόκειτο να διαβαστεί στις Εκκλησίες η εγκύκλιος της Ιεραρχίας με την οποία καλούνταν οι πιστοί να υπογράψουν για το δημοψήφισμα. Το κλίμα για τον Καρτζαφέρη είναι ευνοϊκό. Η Πολιτική Άνοιξη έχει ήδη ψοφήσει μέσα στο 2000, το θέμα των ταυτοτήτων πίεζε την ηγεσία της ΝΔ να πάρει θέση με αποτέλεσμα κι ο ίδιος ο Καραμανλής να συρθεί απρόθυμα (δέκα μέρες μετά την ίδρυση του ΛΑΟΣ) να υπογράψει στο άτυπο δημοψήφισμα, ενώ ο Δ. Αβραμόπουλος αποδυναμώνει το κόμμα της ΝΔ εκδηλώνοντας την πρόθεση να ιδρύσει άλλο δικό του.

Η πορεία από εκεί κι έπειτα είναι λίγο-πολύ γνωστή. Στο πρώτο συνέδριο του Κόμματος παρίστανται όλοι οι συναγωνιστές στην υπόθεση του ΛΑΟΣ (παρότι πολλοί δεν έχουν ακόμη ενταχθεί στο κόμμα). Στόχος άλλωστε είναι να πειστούν ότι το ΛΑΟΣ είναι ο κυρίαρχος πόλος της ακροδεξιάς, ο μόνος ικανός να συνενώσει τον πολυδιασπασμένο ακροδεξιό χώρο και να πείσει τους αρχηγίσκους (και ειδικά τον Βορίδη του Ελληνικού Μετώπου που παρίσταται μεν στο συνέδριο, δίχως να έχει ενταχθεί ακόμη) ότι αξίζει (με το αζημίωτο) να τον αποδεχτούν ως ηγέτη. Έτσι, Κ. Πλεύρης, Κ. Βελόπουλος, Δ. Λιακόπουλος, Σ. Σοφιανόπουλος (του Κόμματος Ελληνισμού), Β. Κόλιος (από τη Χρυσή Αυγή) δίνουν το αγωνιστικό παρόν στο πρώτο αυτό συνέδριο. Σχεδόν όλοι εντάσσονται εξαρχής στο ΛΑΟΣ, με την εξαίρεση του Βορίδη που προσχωρεί στο κόμμα το φθινόπωρο του 2005, όχι φυσικά δίχως ανταμειβές: τα στελέχη του Ελληνικού Μετώπου μπήκαν απευθείας στην κεντρική επιτροπή του ΛΑΟΣ.

Σίγουρα, ετούτη η παράθεση από τα έργα και τις ημέρες του Καρτζαφέρη και του ΛΑΟΣ είναι ελλιπής. Όπως επίσης κι ελάχιστα γνωρίζουμε για τις επιχειρηματικές προσωπικότητες του τόπου που το στηρίζουν. Το σίγουρο είναι ότι ο Καρτζαφέρης δεν μπήκε στην κυβέρνηση συνεργασίας επειδή του έκαναν χάρη τα άλλα δύο κόμματα. Κι άλλωστε πώς να ισχυριστεί εύκολα κανείς κάτι τέτοιο, από τη στιγμή που στις γραμμές του βρίσκεται κι ένας πρώην αρχηγός της ΕΥΠ. Πώς να στηριχτεί κάτι τέτοιο, από τη στιγμή που κι άλλες απόπειρες πολιτικών να αυτονομηθούν από τη ΝΔ έπιασαν πάτο (ο Μάνος, ο Αβραμόπουλος, ο Σαμαράς), ενώ η δικιά του φάνηκε να πατάει σε σταθερό έδαφος και να δρέπει καρπούς χρόνο με το χρόνο. Το ΛΑΟΣ εκφράζει, λέμε, εκείνες τις βαθιές εφεδρείες του κράτους που αποδεικνύονται πολλαπλά χρήσιμες σε τέτοιους ζοφερούς καιρούς, στους καιρούς έκτακτης ανάγκης που έχει μπει ο κόσμος μας μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Και με αυτή την έννοια φοβόμαστε πως θα μείνει. Τώρα, όσον αφορά τις διάφορες δημοσκοπήσεις που δίνουν υψηλά ποσοστά στην αριστερά στις επερχόμενες εκλογές, μπορεί και να έχουν βάση. Όμως το θέμα είναι ποιος τελικά θα προκριθεί σε μια κυβέρνηση συνεργασίας. Ποιος συσπειρώνει εκείνες τις δυνάμεις που έχουν αποδείξει στο παρελθόν ότι μπορούν να ηγηθούν αυτού του κράτους με ατσαλένια πυγμή και σε συνθήκες παγκόσμιου πολέμου.

Σημειώσεις

1. Από το Κρυφό χέρι του Καρτζαφέρη του Δημήτρη Ψαρρά, εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2010. Πολλά από τα στοιχεία που παραθέτουμε εδώ προέρχονται από το βιβλίο αυτό.
2. Λεγόταν: "Radio T.V.- Photo Press, Οργανισμός Δημοσίων Σχέσεων Ε.Π.Ε.". Και πάλι από το βιβλίο του Ψαρρά.
3. Το φαινόμενο Καρτζαφέρη, Το Ποντίκι, 17/6/2004.
4. Ψαρράς.
5. Ψαρράς.
6. Και πάλι από τον Ψαρρά.

Αριστερά, η γνωστή φωτο που συνοδεύει τον Βορίδη από τα νιάτα του, όταν ήταν πρόεδρος της νεολαίας ΕΠΕΝ. Ο Βορίδης συνδέθηκε εμμέσως με την υπόθεση ΜΑΒΗ (Μέτωπο Απελευθέρωσης Βορείας Ηπείρου) όταν συνελήφθησαν σε μπλόκο τον Μάρτιο του 1995 επτά επιβάτες δύο οχημάτων που κουβαλούσαν κανονικό οπλοστάσιο και κινούνταν στο Δελβινάκι, κοντά στα ελληνοαλβανικά σύνορα. Μερικά όπλα ταυτοποιήθηκαν με εκείνα της επίθεσης της ΜΑΒΗ σε αλβανικό φυλάκιο στην Επισκοπή τον Απρίλιο του 1994, όπου σκοτώθηκαν εν ψυχρώ 2 αλβανοί στρατιώτες, τραυματίστηκαν άλλοι τρεις, ενώ την επίθεση ανέλαβε μήνες αργότερα η εν λόγω οργάνωση, καλώντας

σε ένοπλο αγώνα για την απελευθέρωση της "Βορείας Ηπείρου" (σημειωτέο ότι μέχρι τότε στην Ελλάδα κυκλοφορούσε το σενάριο της αλβανικής προβοκάτσιας, πλην του Στόχου που μιλούσε για "Ελληνες πατριώτες"). Ο ένας συλληφθείς Γ. Αναστασούλης, έφεδρος αξιωματικός, επικαλέστηκε ως άλλοθι για την επίθεση στο αλβανικό φυλάκιο, την παρουσία του την ημερομηνία εκείνη στο ιδρυτικό συνέδριο του Ελληνικού Μετώπου. Την κατάθεσή του αυτή επιβεβαίωσε ο ίδιος ο Βορίδης. Τελικά, όλοι τους τη γλιτώσαν ως "λαθρέμποροι όπλων".

Στις πάνω φωτο, ο σμήναρχος Βρακάς (με την καράφλα) στο Telecity που (εμπνεόμενος από τη ΜΑΒΗ) τον Άγουστο του 1994 παραβίασε με πυροσβεστικό αεροσκάφος τον εναέριο χώρο της Αλβανίας, πετώντας προκηρύξεις που έλεγαν "Μπερίσα και Μέξι θα φύγετε πριν να φέξει".

Αμφότεροι, τώρα υπό το ΛΑΟΣ.

Σημειωτέο επίσης ότι ένας εκ των συνηγόρων των κατηγορουμένων στην υπόθεση ΜΑΒΗ ίδρυσε μερικά χρόνια αργότερα (το 2003) τον "όμιλο των 100 φίλων του Χριστόδουλου".

Όλοι τελικά μια κολιγιά.

Προσωπικότητες του Άγιου Παντελεήμονα

Στη δεξαμενή απ' όπου φιλοδοξούσε να ψαρέψει ο Καρτζαφέρης ανήκει και ο εικονιζόμενος Σάββας Χατζηπαρασκευάς, γνωστός ως (επαν)εκδότης το 2001 της εφημερίδας Στόχος. Ο Σ. Χατζηπαρασκευάς προέρχεται από την κεντρική επιτροπή της Πολιτικής Άνοιξης του Α. Σαμαρά, που όταν αυτή διαλύθηκε

στρατεύθηκε παρέα με άλλα στελέχη της Πολιτικής Άνοιξης και το Ελληνικό Μέτωπο του Βορίδη υπό τη σκέπη της Πρώτης Γραμμής του Κ. Πλεύρη στις εκλογές του 2000.

Στις 24 Φλεβάρη του 2010, προσήχθη με άλλους 28 ακροδεξιούς στην περιοχή του Αγ. Παντελεήμονα (ανάμεσά τους και η νομαρχιακή σύμβουλος Αθηνών της ΝΔ, Χριστίνα Σιδέρη) σε συγκέντρωση που είχαν καλέσει οι "κάτοικοι" για την εκκαθάριση της περιοχής από τους μετανάστες στην πλατεία Αμερικής, όπου μία ώρα νωρίτερα είχαν συγκεντρωθεί αριστερές οργανώσεις. Φυσικά όλοι τους αφέθηκαν ελεύθεροι, εκτός από τον Χατζηπαρασκευά που εκκρεμούσε σε βάρος του παλιότερη καταδικαστική απόφαση.